

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 4 червня 2015 року № 23 (602)

СТІНА НАРОДНОЇ ПАМ'ЯТІ

Михайлівський Золотоверхий, який прихистив учасників Революції Гідності від потопу бузувірів, тепер має Стіну пам'яті загиблих за єдність України. 30 травня після заупокійної літії її освятив Святійший Патріарх Філарет, зазначивши, що пам'ятну стіну відкрито для того, щоб кожен, хто проходить біля неї, помолився за наших захисників і пам'ятав їхній подвиг. «Бог бачить московську Неправду, й тому стоїть на нашому боці, бо ми ведемо справедливу боротьбу за нашу свободу… В цій святій боротьбі проти агресора Бог поставив на нашій стороні весь справедливий боголюбивий світ… і тому ми переможемо!» – сказав Предстоятель.

Відкрито перші три конструкції, на яких розміщені фото і стислі біографії загиблих до 23 серпня 2014 року – близько 800 героїв. Ще одну частину стіни буде відкрито 24 серпня 2015 р.

Серед представників громадськості були рідні й близькі загиблих, воїни добровольчих батальйонів, активісти Правого сектору, КУНу, Української партії, «Просвіти», «Соловецького Братства» та інших громадських організацій. На превеликий жаль, ні представників столичної влади, ні тим паче високих державних мужів на освяченні Стіни Пам'яті Михайлівського Золотоверхого монастиря помічено не було. Мабуть, відчувають свою провину за героїчну смерть сотень і сотень цих молодих героїв…

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ВІСТІ З ФРОНТУ

Бої в Мар'їнці: оточення немає

Вчора з лінії вогню раз у раз надходили тривожні новини. Запеклі бої в Мар'їнці. Терористи навіть повідомили про її взяття. Брехня, кажуть наші воїни. Бої тривають, місто залишається під контролем силовиків. До військовослужбовців ЗСУ прибуло підкріплення.

«Мар'їнка 13-30. Оточення немає, поранених вивезли. Підтягнулося підкріплення. Усім триматися. Жодної паніки. Сепари ведуть сильний обстріл, але не більше», – пише у ФБ боєць ДУКу Савчук.

Це ж підтверджує у Фейсбуці координатор «Правого Сектору» Ксенія Бикова: «Ніхто Мар'їнку і Красногорівку НЕ взяв!!! Оточення НЕМАЄ!», і додає, що наші силовики вдарили по базі кадировців. «З хорошого – наші приголубили базу кадировців. По Донецьку збирають кров. Наші їм нормально наваляли», – написала вона.

Журналіст Петро Шуклінов у Твіттері пише: «Остання інфа по Мар'їнці. Місто наше. Поранених вивезли. Оточення немає. Але бій триває – щільно працює російська артилерія».

Допоможи нашим воїнам, Господи!

ПАМ'ЯТЬ ЖИВА

ДЕНЬ СЛАВИ

Торкнутися пам'яті про Славу Стецько у 95-у річницю від дня народження була нагода 14 травня, коли у Києві в Будинку вчителя за підтримки Міністерства освіти і культури відбувся головний меморіальний захід. З цього ж будинку на вулиці Володимирській Славу Стецько проводжали в останню дорогу. Вона мріяла про незалежну Україну, коли вступала в юнацьку ОУН, а потім стала головою Організації Українських Націоналістів, коли допомагала своєму чоловікові – Голові ОУН, Президентові Антибольшевицького Блоку народів Ярославу Стецькові, а по його смерті продовжила його справу.

Слава Стецько не приймала жодного іншого громадянства, коли жила довший час за кордоном. Вона повернулась в Україну при першій нагоді. Львів першим зустрічав Славу 30 червня 1991 року велелюдним віче на площі Ринок при відзначенні 50-ліття проголошення Акту відновлення Державності. Багатотисячна громада тоді скандувала: «Слава!..», «Слава!..» «Слава!..» Таким чином в її особі львів'яни славили Україну, ОУН та її особисто. Вона залишилась в омріяній Україні, отримала спочатку почесне громадянство столиці Галичини, а потім набула громадянство незалежної держави, стала народним депутатом.

Народилася Слава Стецько у с. Романівка Теребовлянського району на Тернопіллі з іншим іменем: Анна-Євгенія Музика у простій селянській родині. Згодом переїхала на Львівщину і, за створеною легендою монахині, яка її супроводжувала, стала Музиківною. Таким чином переховувалася від переслідувань. На Жидачівщині, у селі Юшківці, Слава Стецько навчала дітей у початковій школі. Вже тоді вона присвятила себе політичній діяльності. У Бібрці, в червні 1941 року, проголошувала Акт відновлення Української держави.

В Юшківцях п'ять років тому завдяки ентузіазму дослідника національно-визвольного руху Олексія Данилишина та місцевого патріота Володимира Лагоцького у цій початковій школі було створено музей. Він діє і живе, розвивається завдяки рукам і серцям кількох патріотів. А хотілося, щоб до нього лицем повернулися керівництво

області та району. Музей потребує допомоги і від родини Слави Стецько, яка не квапиться його поповнювати експонатами з власного архіву Слави, плекаючи надію створити музей її імені у Києві та на Тернопіллі.

Щороку, у травні, в Юшківцях відбуваються заходи із вшанування видатної української жінки-легенди Слави Стецько. Цього року вони збігілися із Зеленими святами і розпочалися молебнем, який відслужив місцевий парох УГКЦ о. Олег Мамчур. Долучилися до святкування художні самодіяльні колективи Юшківець, Грусятич, Дев'ятників. Через вкрай незадовільний стан місцевих доріг залеве встиг на заходи львівський десант. Перед присутніми виступив голова Львівської обласної організації КУН Тарас Гентош, хор повстанської пісні під орудою Володимира Дмитрика. У заході також взяли участь очільник Ходорівського Конгресу Володимир Мелех. З вітальним словом виступила заступник голови РДА Ольга Медяник, голова сільради Михайло Візний, головний редактор районної газети Андрій Данилець. Не лишився поза увагою присутніх боєць ДУК «Правий сектор» Артур Іванько, якого нагородили оплесками вдячності та подарунком.

Прикро, що усі 5 років музей існує завдяки ентузіастам на чолі з невтомним Володимиром Лагоцьким, який відродив в окрузі й радіомережу. Діяльність музею поки що в фокусі уваги хіба що конгресівців та Львівського історичного музею. Дуже б хотілося, щоб музей Слави Стецько отримав статус народного від держави. Від людей він таким званням вже володіє.

Закінчення на 8-й стор.

ПОЗИЦІЯ

ДИПЛОМАТІЯ ГРУНТУЄТЬСЯ НА ПРИНЦИПІ ВЗАЄМНОСТІ

Голові Служби безпеки України
В.О. Наливайченку,
Міністру закордонних справ України
П.А.Клімкіну

Вважаю за необхідне висловити своє занепокоєння тим фактом, що затриманим 16 травня цього року спецназівцям 3-ої бригади ГРУ Міністерства оборони Російської Федерації капітану Євгену Єрофеєву та сержанту Олександру Александрову вже 26 травня була надана можливість зустрітися з російським консулом.

Розумію бажання керівництва держави продемонструвати цим усьому світові відданість України – на відміну від Російської Федерації – нормам міжнародного права.

Водночас, як відомо, дипломатія грунтується на принципі взаємності. Тому, з огляду на заяву дипломатичного представництва РФ про те, що в подальшому такі зустрічі консула із затриманими ГРУшниками можуть відбуватися регулярно, вважаю за необхідне застерегти від їхнього проведення до надання російською стороною можливості представникам консульської служби України відвідувати українських полонених, які утримуються на території Росії, зокрема Миколу Карпюка і Станіслава Клиха, доступу до яких українська сторона – попри численні звернення – не отримує впродовж багатьох місяців.

Хочу наголосити також, що сама поява Євгена Єрофеєва та Олександра Александрова на території України поставила їх за рамки міжнародного, в тому числі міжнародного гуманітарного, права з усіма відповідними наслідками.

Відтак надання права зустрічей з консулом в односторонньому порядку може бути розцінене значною частиною українського суспільства як поступка державі-агресору в питанні захисту прав громадян України.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
перший віце-президент
Асоціації
українських письменників

Від редакції. Ми вважаємо, що неприпустимо надавати грушникам права, яких позбавлені українські бранці. Редакція сподівається одержати відповіді від обох відомств, яким адресував своє звернення Сергій Борщевський, та має намір ознайомити з їх змістом своїх читачів.

ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

З ЛІНІЇ ФРОНТУ – ДО ЛІТМУЗЕЮ У ХАРКОВІ

23-24.05.2015. Перед поїздкою на фронт телефонували бійці з різних місцевостей і просили поїсти. Давно такого не було. Ми були у паніці і набрали із собою тонни продуктів. Парадоксально, але факт, як ніколи раніше, нас годували у кожній частині, так, що ще не один кг набрали в дорозі. У Бахмутці – картопля, тушена із м'ясом і вишневий узвар, у Галіцинівці – рибною юшкою власного улову, в Красногорівці – борщем із м'ясом, в УНА-УНСО – макаронами по-флотськи, в «Азові» – пшоняною кашею із сиром. Не кажучи про те, як гостинно зустрічали нас у Красноармійську в п.Миколи на базі «Дніпра-1» та у Маріуполі вдома у волонтерів Галі та Жені. Так і є: сьогодні порожньо, завтра – не знаєш, куди дівати...

24.05.2015. Ми до Маріуполя, як до себе додому, вже їздимо. Мало того, що волонтери Галя і Женя поселяють нас на ніч в окремому помешканні, так ще готують зазвичай до нашого приїзду вечерю. Цього разу, приміром, пригощали нас свіжона907ловленими в Азовському морі бичками, приготованими у томаті. Смакота – не те слово. Віддавши їм зранку для передачі кривбасівцям, правосекам, 72-ій

замовлені продукти, форму, берці, предмети гігієни, їдемо в «Азов». Це вперше. Раніше ніби й не було потреби, бо чули, що їх добре забезпечують. А тепер там служить побратим мій ще з 90-х «Птах», з яким дописували до газети «Нова Україна», відновленої у Харкові з 1942 року. У цій харківській газеті під німцями постійними дописувачами були віділі під час більшовицького терору мовознавець та автор інтелектуальної публіцистики Юрій Шевельов, прозаїки Аркадій Любченко, Олександр Кобець-Варрава, поети Олег Зуєвський, Інна Христенко… Одне слово, газету нашу тоді десь 1995 року за судовим позовом Юлія Ройзмана закрили, а тих, хто її поновлював, охрестили фашистами. Так що маємо в цьому плані стаж. Але чи могли тоді уявити, що цим «почесним титулом» нагороджуватимуть сьогодні в російському етері українців як націю?

Так от приїхали до «Азова» із замовленими маскувальними сітками, а також берцями нестандартних розмірів. І несподівано для себе, заїхавши до них, отримали величезне естетичне задоволення. Адже коли бачиш, як ідуть узбережжям молоді, спортивні, міцної статури, засмаглі люди в однакових, з гарної тканини стильно пошитих строях, – ну це просто бальзам на душу! А коли ще кожний другий, вітаючись, говорить, що харків'янин або навчається у Харкові, – від цього млієш.

Хлопці, правда, добре забезпечені, але чого потребують, так це книг, культурних заходів. Зараз створюється в полку прес-центр – запрошують студентів-журналістів до себе на стажування або, хто схоче, може залишатися на постійній основі.

Якщо хто збереться передати в «Азов» історичну художню і наукову літературу ідеологічного характеру, зокрема, праці Степана Бандери, Ярослава Стецька, Степана Ленкавського, Дмитра Донцова – пишіть у лічку або приносьте до Свято-Дмитрівської церкви (Полтавський шлях, 44).

25.05.2015. Харків. Свято-Дмитрівська церква. У неділю після Святої Літургії з нагоди Дня Героїв архієпископ Харківський і Полтавський Ігор благословляє бійців 92-ї бригади, які відправляються в зону АТО.

Серед підлеглих майора Федора Шевченка – рядовий, екс-міністр Молоді та Спорту Дмитро Булатов.

25.05.2015. Харків. Свято-Дмитрівський храм. Молоді французькі журналісти, студенти Сорбони, просять архієпископа Харківського і Полтавського Ігоря розповісти про колізії релігійного сьогодення в Україні.

Свято-Дмитрівська церква.

У день рівноапостольних Кирила і Мефодія передаємо до бібліотеки 92-ї бригади книги. Власне, і знайомство з 92-ю почалось з того, що у березні 2014 року привезли «Історію УПА», праці з національно-визвольних змагань вихованцям майора Федора на кордон з Росією.

Владика Ігор, який щойно у суботу повернувся з Кракова, з наукової конференції, присвяченої святим великомученикам Борисові і Глібу, розповідає парафіянам та бійцям 92-ї про високу оцінку поляками нашої армії, вважаючи її найдієздатнішою сьогодні у Європі.

Вітаємо у трапезній п.Олену Сірик з її ювілеєм. Пані Олена не лише шиє бандани для війська, а й віддає на АТО усю свою пенсію. Марія Ляхович читає присвячений їй вірш.

25.05.2015. Дорогою від Свято-Дмитрівської церкви до Літературного музею бійці 92-ї розмовляли із французькими журналістами, щоправда, не французькою – англійською мовою. «Мандрівку за щастям» слідом за Г.Сковородою в Літмузеї організувала Оля Черемська. По обличчях хлопців на фото можете бачити, що сумувати в експозиції Оля їм не дала. Майор Федір зовсім трішечки зажурився, бо на стінних картинках тварин про «дві натури» Сковороди розшукував суслика. А не було! Теж на виставці «Будемо жити» про світову літературу на теми війни роздивлялися снаряди, які ми в музей з фронту понатягали. І дуже хлопцям сподобалося у «жаданячій» укрсучліту кімнаті, особливо написи нинішніх письменників на шпалерах. Закінчилося все чаєм з тортиками. Бо ж хлопці обід у частині

пропустили за духовними стравами. Пані бібліотекар нам з Олею розповіла, що усі хлопчики, підопічні майора Федора, з інтелігентних родин. Пішли добровольцями. А Сева, який спілкувався з французами, з професорської родини, вчився в університеті в Німеччині. Коли почалася війна з Росією, повернувся і пішов добровольцем. На прощання домовились тепер до хлопців із слайд-лекціями про літературу 20-х років приїхати. Так і буде…

1.06.2015. Волонтерська група «Доброчинець» Харківського Крайового Братства апостола Андрія Первозванного УАПЦ готується до наступної поїздки у червні по військових частинах від Щастя до Маріуполя.

Вже готові 30 мазепинок, шиються бандани, закуплено багато англійських, дуже класних розвантажувальних жилетів, 200 комплектів військової форми («британка», «бундес», «сахара»), два мішки американських берців, мішок англійських військових футболок, тактичні наплічники, отримано від Патріарха Філарета 50 берців, 30 комплектів нової військової форми, нам подаровано часто замовлений перископ, 10 дорожніх комплектів. З Новонадеждиного Лозівського району привезено одну тонну 300 кг картоплі, 5 трилітрових банок сала, консервація.

До волонтерів у наступній поїздці приєднуються львівські відомі митці, які виступатимуть по селах, звільнених від сепаратистів.

Ще по замовленнях.

На «Форд-рейнджер» для військової розвідки сектора «М» потрібен редуктор заднього мосту.

Батальйон «Кривбас» благає придбати для них тепловізор, бо стоять на пагорбі у Широкиному, як сліпі кошенята.

У 72-ій бригаді просять ну хоч самий простенький дальномір для піхоти, що стоїть у Жовтенькому, потрібно все. Друг Єнот каже, що на їх позиції не ступала ще ніколи нога волонтера. Бо стоять перед очима сепарів. Тобто необхідні бензинові горілки для приготування їжі, 10-літрові казани, будь-яка їжа, засоби від комарів, вологі серветки, цигарки, ясна річ, літня форма, берці, труси, шкарпетки, капці, предмети гігієни, робочі рукавиці, масло для чистки зброї.

Всім потрібні, крім форми і берців, – маскувальні сітки.

У Харкові матеріальні та фінансові пожертви приймаються у Свято-Дмитрівському храмі (Полтавський шлях, 44).

Речі для АТО можна надіслати «Новою поштою»: на відділення №28, вул.Культури, 23 к.т. 0500208829; 0962830429.

Волонтерська картка групи «Доброчинець» – №5168 7423 4488 0590 (Бондар Ольга Іванівна).

Інформацію про діяльність групи «Доброчинець» можна отримати також на сторінці Харківського Крайового Братства УАПЦ у Фесбуці; на сайті Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ; у Фейсбуці на сторінці голови Харківського Крайового Братства УАПЦ Вадима Приходченка.

Ольга РІЗНИЧЕНКО, волонтер
м. Харків

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ПАМ'ЯТІ СПРАВЖНЬОГО ГЕНЕРАЛА-СОЛДАТА

29 травня 2014-го – загибель Мі-8 на горі Карачун

"Якось, уже будучи в зоні АТО, бійці запитали: «Товаришу генерале, а держава щось робить для нас?» Він відповів: «Все, що зробила для вас держава, – дала в руки зброю. Інше зробите для держави ви». А одного разу Сергій Петрович дав нам урок на все життя. Хлопці знову порушили болючу тему: мовляв, держава не забезпечує солдат ні формою, ні амуніцією, ні продуктами... «Двадцять років Україна працювала на вас, – парирував генерал. – Допомагала встати на ноги, здобути освіту. Пора і вам щось зробити для України».

Сергій КУЛЬЧИЦЬКИЙ

Сергій Петрович Кульчицький не мелькає в новинах, його не піарять спеціально найняті піар-агентства, але світлу пам'ять про генерала Нацгвардії зберігають його бійці, його підлеглі, його товариші. І зберігаємо ми, хто не був з ним знайомий і дізнався про нього пізніше, за розповідями і спогадами. Я хотів відзначити кілька матеріалів, присвячених його пам'яті. Пам'яті генерала-солдата – воєначальника такого рівня, який необхідний українській армії. 29 травня – річниця з дня його загибелі – вертоліт Нацгвардії разом з генералом був збитий під час рейсу на передовій, блокпост під Слов'янськом.

"...У Сергія Петровича не було ні особистого, ні службового автомобіля. В Нові Петрівці він добирався маршрутками. Сім'я генерала жила у Львові, а він знімав квартиру в Києві. Одягався скромно, ходив в одній і тій же формі. ...Коли ми здавали нормативи на крапові берети, Сергій Петрович долав смугу перешкод разом з нами: перестрибував через стінку, проповзав під колючим дротом, перекочувався по «павука»... Але не для того, щоб похвалитися хорошою фізичною формою, а щоб підтримати відстаючих. Адже більшість тих, які вступили в Нацгвардію, – майданівці, чоловіки віком від 18 до 50 років, навіть в армії не служили. Зрозуміло, що рівень фізпідготовки був ніякий. Тих, хто слабший, генерал Кульчицький підштовхував або бив у п'яту: «Повзи швидше. Ти можеш». У результаті всі хлопці з нашої роти здали нормативи.

«Сергій Петрович міг підійти до будь-якого бійця і запитати: «У тебе все нормально? Може, допомога потрібна? – Згадує Руслан Сисой. – Наприклад, мені ніяк не могли підібрати берці. Ну, не шиють для солдатів черевики 49 розміру! Сергій Петрович заспокоїв: «Тобі замовимо окремо. Люди вже працюють». Я аж рота роззявив від подиву: генерал переживає, щоб боєць був взутий! Коли нам привезли форму і крапові берети, а це було пізно вночі, Кульчицький особисто контролював, щоб одяг підійшов за розміром кожному. Ми стояли на першому блокпосту, біля рибгоспу. Ополченці оточили його з усіх боків. А у нас, як на зло, закінчився боєкомплект. Залишилося по ріжку на брата. Служба забезпечення боялася їхати туди навіть на БТРах. Ми вже готувалися відбиватися врукопашну. І раптом – «Опель», за кермом – генерал Кульчицький, в машині більше нікого нема. Він привіз нам боєприпаси, продукти, воду. Переговорив з хлопцями та почав збиратися назад. «Пане генерале, може, залишитеся? – Запропонували хлопці. – Сутеніє, а поночі їздити цією дорогою дуже небезпечно». – «Не можу. Маю вернуться на базу». І поїхав".

(*Ірина Копровська: «Спасибі величезне Вам і прекрасній патріотичній газеті "Факти" за цей проникливий і пам'ятний матеріал, в якому є багато інших важливих спогадів: http://fakty.ua/200468-posle-togo-kak-general-kulchickij-20... «А ось вражаючий матеріал з "Фокуса" – спасибі. Дмитро Синяк. Тут зібрані спогади, є інтерв'ю вдови – Надії Кульчицької»*: http://focus.ua/-society/). "В Івано-Франківську Серьожа сам брав молоток і будував дах над казармою разом із солдатами. Протягнув туди внутрішній телефон, і якщо потрібно було, відповідав на дзвінки або давав команди. У Галицькій бригаді Серьожа відремонтував клуб, який вже хотіли зносити. У Мурманську він шив друзям унти. Здається, не було такої справи, яка була б йому не під силу. Він часто повторював: кожна точка падіння повинна стати новою точкою опори. У 2005 році Сергійка зняли з посади начальника частини за відмову влаштовувати силами солдат і офіцерів "карусель" на президентських виборах. Тоді він звільнився з внутрішніх військ і рік прослужив у міліції. Він ніколи не змінював своєї точки зору на догоду начальству. І терпіти не міг ледарів і брехунів ".

Вертоліт Мі-8 був збитий 29 травня російськими диверсантами із засідки в районі гори Карачун під Слов'янськом за допомогою переносного зенітно-ракетного комплексу. У вертольоті разом з генералом Кульчицьким загинули, до кінця вірні присязі і військовому обов'язку:

Нацгвардія:
полковник Бульдович Сергій
майор Курилович Віталій
капітан Кравченко Сергій
прапорщик Липський Віктор
прапорщик Білошкурський Валентин
старший солдат Ісадченко Володимир
"Беркут" МВС:
старший лейтенант Безпалько Петро
старший лейтенант Семанюк Василь
старший прапорщик Шарабуряк Володимир
прапорщик Лисенчук Володимир
старшина Остап'юк Петро
старший сержант Яков'як Віктор

Кульчицький Сергій Петрович указом Президента удостоєний посмертно звання Героя України.

Вічна пам'ять.

Юрій БУТУСОВ

ВИСТАВКА

Голова Конгресу взяв участь у відкритті виставки «Євген Коновалець. 1891–1938»

Днями, 29 травня 2015 року, в Київському міському будинку вчителя відбулося відкриття виставки «Євген Коновалець. 1891–1938», що присвячена пам'яті видатного військового та політичного діяча України, активного діяча часів УНР, коменданта УВО, Голови Організації Українських Націоналістів, відомого харизматичного полководця Євгена Коновальця.

На відкритті виставки був присутній Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, який подякував організаторам за створення такої актуальної виставки, а також у вітальному слові підкреслив: «Всі ми знаємо, яке роздратування викликала постать Євгена Коновальця у імперської Москви, з якою зараз Україна вже більше року перебуває у стані неоголошеної війни. Його самовіддана діяльність у гуртуванні українських організацій за кордоном та в Україні, створення та розбудова ОУН, активне відстоювання українського питання на міжнародній арені не могли залишитись непоміченими більшовицьким керівництвом в Москві. Врешті, саме за націоналістичні ідеали, за ідеали Соборної та Незалежної України, тобто фактично за все те, що боронять зараз наші вояки на Сході, – його і було фізично знищено. Маємо пам'ятати та шанувати таких героїв, і вчитись на їхніх прикладах, а їхні дороговкази мають освітлювати нам шлях у державотворчих справах. Впевнений, що ця виставка сприятиме національно-патріотичному вихованню молодого покоління. Важливо, щоб її відвідали представники сьогоднішньої влади міста Києва, а також виконавчої та законодавчої влади в Україні».

Провели відкриття виставки генеральний директор Фундації ім. О. Ольжича, заслужений працівник культури України Сергій Кот та директор Музею української революції 1917–1921 р. Олександр Кучер.

За словами організаторів, виставка триватиме щонайменше один місяць.

Вхід – вільний.

Прес-служба КУН

МОВНИЙ СКАНДАЛ

"Ватницю", яка відмовилась говорити українською, будуть судити

Таких ватників аж ніяк не одиниці. У столиці від них зазнають образ та ігнорування мешканці та гості Києва.

Ображені кияни звернулися до міліції та суду, аби покарати обслуговуючий персонал за ігнорування державної мови. Про це повідомляють Патріоти України із посиланням на znaj.org.ua.

Київський підприємець Олексій Любецький 16 березня вилітав у Мілан зі столичного аеропорту Жуляни. У "зеленому коридорі" працівниця митниці Ксенія Самохіна запитала його про мету подорожі російською мовою. "Я попросив перейти на державну мову. Проте службовець закотила очі, послалася на 10 статтю Конституції і продовжила спілкуватись зі мною іноземною", – каже Олексій. Доки Олексій переконував Самохіну спілкуватися із ним українською мовою, вона встигла обслужити італійця англійською. Повернувшись до розмови з ним, перейшла на російську. "Зрештою вона запропонувала поспілкуватись з начальником зміни, який вибачився за свою підлеглу. Проте вона продовжувала поводитися зухвало, вставляючи репліки російською", – розповів Олексій. Розпочато службове розслідування у Головному управлінні Державної фіскальної служби, але киянин планує звернутися також до міліції. "Я не вірю в об'єктивне службове розслідування. Тому написав заяву в міліцію і планую подати позов до суду. Хочу, аби це стало прикладом для інших", – пояснив Любецький про свої плани.

Інтернет-користувачі відразу знайшли інформацію, що Ксенія Самохіна до 2014 року працювала на аналогічній посаді у міжнародному аеропорту Донецька. Після скандалу жінка видалила свої сторінки із соціальних мереж.

Киянина Олега Хаврука теж відмовилися обслуговувати українською мовою в аптеці "Біла ромашка" у торгівельному центрі "Оушн плаза" в столиці. "Звернувшись до касира із проханням продати мені ліки, я отримав відповідь іноземною мовою. Я попросив Аллу (так було написано на бейджі) перейти на державну мову, але отримав категоричну відмову. Так повелася і її колега Дарина", – розповів Хаврук.

Згодом до конфлікту підключилася начальниця аптеки, яка намагалася залагодити ситуацію. Проте її підлеглі відмовилися спілкуватися із Хавруком українською. "Хор «ватних» голосів, перебиваючи один одного, почав розповідати мені, який я неправильний і що в Україні російська мова є "головнішою", бо нею користуються більше людей, а Київ взагалі російське місто. Я не витримав цього знущання і викликав міліцію", – написав Олег про свої враження у соцмережі. Він зауважує, що це не перший випадок, коли його відмовилися обслуговувати українською саме у цій аптеці. 7 грудня 2014 року він залишав запис у книзі скарг про аналогічне порушення. Проте Алла Єфімова і далі залишається на своїй посаді, ба, не отримала навіть догани.

А все тому, що українці у своїй державі не навчилися поважати себе, свою історію, мову, культуру. Користуються російською (точніше, суржиком), щоб не подумали, що із села і косять під «костромського селянина». А чим він кращий від селянина Київщини? Тож шануймося, бо ми того варті.

ПОГЛЯД

НЮРНБЕРГ ДЛЯ ПУТІНА

або *Третя світова для людства*

Джордж Сорос вважає, що експансіоністська політика Кремля загрожує людству початком Третьої світової війни.

– Якщо почнеться конфлікт Китаю з військовим союзником США, наприклад, Японією, то ми опинимося на межі Третьої світової війни, – вважає американський мільярдер Джордж Сорос.

Цю думку він озвучив на Бреттон-Вудській фінансовій конференції Світового банку 19 травня. Щоб уникнути такого сценарію, потрібно піти на поступки Китаю, вважає Сорос, і додати китайський юань до валютного кошика Міжнародного валютного фонду. Тобто до списку резервних валют, що вільно використовуються в зовнішньоторговельних операціях. Нині до нього належать долар США, євро, японська ієна та британський фунт стерлінгів. Якщо додасться юань, то він стане конкурентом долара. Однак створить "необхідний зв'язок" між США і КНР.

Джордж Сорос вважає, що без таких заходів є ймовірна небезпека, що Китай створить з Росією військово-політичний союз, і Третя світова війна стане реальною. Тому варто спробувати.

– Два роки тому жоден міжнародний експерт на цій планеті не міг спрогнозувати таку нахабну анексію Криму. Росія остаточно зруйнувала крихкий баланс міжнародної безпеки. Тому тепер у міжнародних відносинах можливий будь-який радикальний сценарій. Зокрема, й імовірність Третьої світової війни, – каже експерт з міжнародної політики 32-річний Сергій Солодкий. – Ліберально налаштовані експерти стверджують, що економічна взаємозалежність між ключовими країнами в сучасному світі мінімізує ризики воєнного конфлікту. Та останнім часом стало зрозуміло, що ця думка не виправдана. Яскравий приклад – агресія Росії проти України. Здавалося, Росія не мала б виявляти агресії щодо свого важливого економічного партнера. Та правило не спрацювало.

Москва любить хизуватися співпрацею з Пекіном і лякати нею Вашингтон. Китай усвідомлює, що його використовують у російській грі. Частково його це влаштовує. Пекін веде перемовини з позицій сильнішого. Росія для нього – не рівний партнер. Довіри між Москвою та Пекіном немає. Російські еліти недооцінюють ризиків. І це в неофіційних розмовах визнають російські дипломати.

Сорос в якомусь сенсі правий, коли говорить про потребу тіснішої співпраці між США та Китаєм. Хоч його рецептура викликає різне ставлення. Якщо справді буде ризик виникнення війни, то ніякий юань у валютному кошику МВФ ситуацію не врятує. Потрібно шукати інші інструменти. Практика показує, що "право сильного" в XXI столітті має визначальну роль. Тому спершу треба заповнювати дірки в міжнародному праві, виробляти механізми покарання сторін, що провокують конфлікти у світі. Путін же нині діє в умовах тотальної безкарності. Відчуває слабкість Заходу. Тим часом, весь світ думає, що ж такого можна запропонувати Путіну. А треба починати з іншого – провести новий Нюрнберзький процес – покарати всіх, хто спровокував нинішню агресію проти України. Доки цього не зроблять – світового порядку не буде.

Романія ГОРБАЧ

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

БИТВА ПІД БАТОГОМ. І НАША ПЕРЕМОГА

Першого червня (22 травня) 1652 р. під Батогом розпочалася дводенна битва союзної армії Війська Запорозького і Кримського Ханства під проводом Богдана Хмельницького проти війська Речі Посполитої під командуванням Марціна Калиновського. Битва відбулася під горою Батіг біля сучасного села Четвертинівки Тростянецького району на Вінниччині і була однією з важливих подій в ході Хмельниччини. Цей бій став одним з найважливіших під час усіх визвольних змагань і закінчився цілковитою перемогою козаків.

Навесні 1652 р. козацький загін сина Хмельницького Тимоша вирушив до Молдови. Польський уряд, який вже вів війну проти українців, вирішив розбити козаків поблизу Південного Буга. Проте сам Б. Хмельницький дізнався про наміри поляків і зібрав проти їхніх 20 тис. військових близько 16 тис. козаків та 12 тис. татарської кінноти.

Першого червня (22 травня) союзні війська форсували Південний Буг і поблизу сучасного села Четвертинівка на Вінниччині непомітно підійшли до польського табору в урочищі Батога між річками Буг та Соб.

На північний захід від табору показався передовий невеликий татарський полк, польська кіннота першою вдарила татарів. Поляки вибили татарів із поля; потім підійшли більші татарські сили і змусили поляків відступити до своїх позицій. Кавалерійські дії тривали впродовж цілого дня. За ніч козаки зуміли щільно оточити ворожий табір з усіх боків. Із заходу підійшли головні сили української армії, а вранці 2 червня (23 травня) розпочали генеральний штурм польського табору.

З півдня атакувала татарська кіннота. Козацьке військо після кількагодинного запеклого бою розбило опір супротивника, увірвалося в його табір. Польська кіннота заметушилася, розпочала підготовку до втечі. Помітивши це, Марцін Калиновський наказав німецьким піхотинцям відкрити вогонь по утікачах. Козацька й татарська кіннота переслідувала втікачів, нищила або забирала їх у полон. Тиміш дав наказ підпалити копиці сіна – поле бою освітили.

Оволодівши серединою табору, козаки пішли на приступ редутів, де закріпилися німці – до заходу сонця захопили їх. Полякам вдалося ще трохи протриматися; після прориву їхньої оборони козаками Івана Богуна доля битви була вирішена.

Армія Речі Посполитої була розгромлена вщент, сам М.Калиновський разом з сином Самуелем Єжи загинули. Також загинули комендант німецької піхоти Сигізмунд Пшиємський, брат майбутнього короля Яна III Собеського Марек та інші шляхтичі. Польща втратила вбитими 8000 добірних вояків. Врятуватися від погрому вдалося не більш як 1500 воякам польської кінноти.

Ювілейна монета номіналом у 5 гривень «350-річчя битви під Батогом»

Батозьку битву її сучасники порівнювали з перемогою Ганнібала під Каннами у 216 році до н.е. А нам краще порівнювати з Конотопським винищенням москалів українськими козаками…

В результаті цієї перемоги польські загарбники мусили спішно покинути територію Гетьманщини, у певних пунктах якої вони стояли за умовами Білоцерківського мирного договору, втікати в Польщу, за її межі – боялись помсти козаків. Кордон знову проліг по ріці Случ, як і за умовами Зборівської угоди 1649 р. Ця перемога під Батогом викликала масове повстання козаків по всій Україні проти шляхти, і вже до початку липня на всій території України свою роботу відновили національні органи влади. Окрім того, змінилося і міжнародне становище України, адже за кордоном помітили силу армії Б.Хмельницького.

Однак, як згадувалось пізніше, на теренах західної України лютувала чума. Богдан Хмельницький не зміг піти на Варшаву.

Євген ЛУПАКОВ,
1-й заступник Голови СОУ

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

Викрадення Савченко:

СБУ завела справи на російських чиновників

Служба безпеки України завела справи на російських посадовців за викрадення української льотчиці, а нині народного депутата Надії Савченко, яку незаконно утримують в московському СІЗО. Про це повідомляється у Твітері спецслужби.

«Зареєстровано кримінальне провадження проти посадових осіб РФ за викрадення Надії Савченко», – зазначили в СБУ.

Нагадаємо, 8 липня стало відомо, що Савченко перебуває під вартою в Росії у слідчому ізоляторі Воронежа. Російська влада звинуватила льотчицю у причетності до загибелі на сході України двох журналістів Всеросійської держтелерадіокомпанії – Ігоря Корнелюка і Антона Волошина. Савченко відкидає звинувачення як абсурдні та безпідставні.

У грудні минулого року вона оголошувала довготривале голодування на знак протесту проти її утримання за гратами в Росії.

24 квітня льотчиці висунули остаточне обвинувачення у нібито пособництві вбивства двох і більше осіб і в незаконному перетині державного кордону.

6 травня Басманний суд Москви продовжив термін арешту Савченко до 30 червня.

Україна, ЄС і США, а також міжнародні правозахисні організації неодноразово закликали російську владу звільнити Савченко.

За матеріалами ЗМІ

ПРОГНОЗ

«Його у владі не буде вже 23 липня 2015-го»

Найвідоміший історик Другої світової війни Віктор Суворов підтвердив свій прогноз на крайній термін перебування президента Російської Федерації Володимира Путіна при владі – до 23 липня 2015 року. Про таку новину повідомляє «Преса України» з посиланням на газету «День».

На питання, чому до 23 липня цього року Путин піде, відомий дисидент відповів так: «23 липня 2014 р. мені було поставлено питання про те, скільки часу протримається Путін. Я відповів: максимум року, телефонуйте 23 липня 2015-го, обговоримо, правий я чи помилився. Один рік – крайній термін. Виходжу з того, що своєю дурістю Путин зіпсував життя всьому населенню Росії, насамперед тим, у кого багатомільярдні статки. Народ ще не зрозумів, в яку яму потрапила Росія, а олігархи вже зрозуміли. Вони вже втратили багато, в будь-який момент можуть втратити все, включаючи свободу, а то й життя. Путін став незручний олігархам. Їх інтерес – зіскочити з путінського трамвайчика, прибрати його і відхреститися від його злочинів. Саме так вища радянська номенклатура свого часу прибрала Сталіна, а потім на мертвого звалила не тільки сталінські, а й свої власні злочини», – вважає Віктор Суворов.

На запитання про перспективи боротьби українського народу проти агресії російської воєнщини на територію України Суворов відповів так:«На це питання відповів давньоримський історик Корнелій Непот: Si vis pacem, para bellum. Заперечити тут нічого: хочеш миру – готуйся до війни. Через дві тисячі років товариш Сталін до цього додав: слабких б'ють! І в цьому він тисячу разів правий. Після розвалу Радянського Союзу Росія, США і Великобританія дали Україні гарантії: роззброюватись, ніхто вас не зачепить. Про свої гарантії всі вони тут же забули.

І ось тепер Україна, яка добровільно відмовилася від ядерної зброї, отримала війну на своїй території. Якби політики України не вірили лукавим гарантіям, якби Україна залишалася ядерною державою, якби з моменту здобуття незалежності Україна серйозно готувалася до війни, то ніхто не наважився б порушити мир. У моєму розумінні, «президентом миру» (президент Порошенко. – **ПУ.**) має право називатися лише той, хто здатний зупинити війну, вигнавши окупантів зі своєї землі і забезпечити Україні мир і процвітання на вічні часи. Для цього треба протягувати руку дружби дальнім і ближнім сусідам, маючи в іншій руці важку ломаку (бажано ракетно-ядерну).

У тому, що у кремлівських вождів слова розходяться зі справами, я переконався ще в 1968 році, «звільняючи» Чехословаччину. Питання про те, чому Путін не бажає відповідати за свої слова, треба ставити не мені, а йому. Свято вірю, що таке питання йому буде задано. І чекати цього моменту залишилося недовго», – повідомив Віктор Суворов.

Нагадаємо читачам, що 4 лютого 2015 року стало відомо про знищення українськими Збройними силами на Сході України "російського самохідного зенітного ракетно-гарматного комплексу (ЗРПК) наземного базування" Панцир-С1».

Повідомляється, що при знищенні військової техніки російських окупантів загинули троє російських військовослужбовців. «Херої апалченци скинулися і купили в військторзі Тульського ЗРПК ("Панцир") за 14 млн $, на шасі КАМАЗ. У комплекті радар, 12 ракет, 2 гармати по 30 мм, для повітряних і наземних цілей. Відмінний комплекс. Був. Горів як фанерний. З екіпажу мінус 3-200», – повідомляє подробиці командир українського танка Т-64 Олексій Чабан.

Відзначимо, що цей український військовий, за словами багатьох користувачів мережі інтернет, ніколи не давав неправдиву інформацію в соцмережах, а тільки ту, в якій переконався особисто.

ПРОПОЗИЦІЯ

ДЕКОМУНІЗАЦІЯ ЧИ ДЕКОЛОНІЗАЦІЯ?

Віце-прем'єр-міністрові В. Кириленку та Міністрові юстиції П. Петренку з приводу неправильних тлумачень ними деяких положень Закону України від 09.04.2015 р. за №317-VIII

Ідеться про один із законів, що охрещені депутатами і журналістами законами «про декомунізацію». Доречно сказати, що депутатам слід було б готувати законопроекти не про декомунізацію, а про деколонізацію, бо, з одного боку, «комунізація» України була одним із способів її колонізації Москвою, а з іншого боку, декомунізацією проблема не буде вичерпаною доти, доки не припиниться зросійщення українців пануванням чи несправедливо високою питомою вагою російської мови у багатьох сферах українського життя та засиллям російського кіно на українському телебаченні. Проте є надії, що справа таки колись дійде до скасування прийнятого у злочинний спосіб за допомогою комуніста Адама Мартинюка зловісного мовного закону регіоналів Ківалова й Колесниченка.

Повернемося одначе до тлумачень В.Кириленком і П. Петренком тих позицій закону №317-VIII, які стосуються перейменування населених пунктів. Відповідаючи на питання журналістки «5-го каналу», міністр юстиції зазначив, що перейменування населених пунктів – це виключно компетенція місцевих органів влади. І додав: «Ми маємо зараз законні підстави, і органи влади будуть визначатися чи хочуть вони жити в місті імені диктатора або представника тоталітарного режиму, якого було героїзовано комуністичною ідеологією, чи не хочуть».

Віце-прем'єр В. Кириленко у свій спосіб повторив сентенції, висловлені міністром юстиції, заявивши журналістам у меморіальному комплексі «Биківня»: «Закон встановлює, що це право місцевих громад, вони будуть це обговорювати. Якщо (йдеться про) перейменування міст, то це будуть, очевидно, референдуми».

Дуже добре, що віце-прем'єр вжив тут слово «очевидно», бо він, очевидно, неуважно читав статтю 7 закону №317-VIII та рівно ж як і міністр юстиції, забув деякі положення Конституції та інших законодавчих актів. Буває… А ось як насправді виглядають п.п. 7 і 8 Статті 7, яка викладена як «Прикінцеві положення» згаданого закону.

7. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським, районним державним адміністраціям, органам місцевого самоврядування у шестимісячний строк з дня набрання чинності цим Законом в установленому порядку провести громадські слухання та подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо перейменування населених пунктів, районів та областей, назви яких містять символіку комуністичного тоталітарного режиму.

8. Верховна Рада України у тримісячний строк, який обчислюється з дня закінчення строку, визначеного пунктом 7 цієї статті Закону, приймає рішення про перейменування населених пунктів та районів, назви яких містять символіку комуністичного тоталітарного режиму, з урахуванням пропозицій, поданих Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями, органами місцевого самоврядування та рекомендацій Українського інституту національної пам'яті. У разі, якщо протягом строку, встановленого пунктом 7 цієї статті Закону, пропозиції щодо перейменування населених пунктів та районів, назви яких містять символіку комуністичного тоталітарного режиму, не були подані до Верховної Ради України, відповідне рішення про перейменування таких населених пунктів та районів приймається Верховною Радою України на підставі рекомендацій Українського інституту національної пам'яті.

Процитовані фрагменти закону означають, що, оскільки Закон набрав чинності 21 травня, відповідні органи місцевої влади до 21 листопада цього року повинні провести громадські слухання та подати свої пропозиції до Верховної Ради. А якщо вони цього не зроблять, то через три місяці, тобто орієнтовно 21 лютого наступного року, Верховна Рада має перейменувати відповідні населені пункти на підставі пропозицій Інституту Національної Пам'яті.

Сказане вище вимагає пояснення. Законом рекомендовано провести громадські слухання, а не місцеві референдуми. Адже прийнятий ще 03.07.1991 р. закон «Про всеукраїнський та місцевий референдуми» був скасований спішно і похапцем прийнятим 06.11.2012 р. законом «Про всеукраїнський референдум», за допомогою якого планувалося пропхати нову конституцію, яка мала б забезпечити безкінечне панування донецького клану. Отже, провести місцеві референдуми зараз неможливо: нема закону.

Громадські слухання у нас законодавчо ніяк не унормовано. Деякі місцеві ради прийняли власні постанови про порядок проведення громадських слухань, наприклад київська і миколаївська міські ради. Є постанова Кабміну про типові громадські слухання. Але всі вони стосуються питань соціального й господарського плану, що не мають політичного підтексту. Але ж незалежно від того, проведуть чи не проведуть місцеві органи влади громадські слухання, захочуть чи не захочуть місцеві громади чи місцева влада перейменовувати своє село чи місто, рішення прийматиме Верховна Рада, бо Конституція України пунктом 29 Статті 85 віднесла *«найменування і перейменування населених пунктів і районів»* виключно до повноважень Верховної Ради. Але ж саме вона, Верховна Рада, вже прийняла закон №317-VIII, завбачливо запланувавши прийняття остаточного рішення на основі рекомендацій Інституту Національної Пам'яті.

Варто пригадати, що за часів тоталітарного режиму ніхто в громади у таких випадках згоди не питав. Задумали якось дати одному з українських міст назву «Зінов'євск» по імені соратника Леніна й Сталіна і дали. Потім свого соратника Сталін розстріляв і назву міста поміняли на Кіровоград, тобто дали ім'я того соратника Сталіна, вбивство якого він сам організував, щоб розгорнути в країні масовий терор. А коли помер очільник комуністичної партії Франції Моріс Торез, українському місту Чистякове вирішили дати назву Торез. Хоча комуністична партія Франції давно почила в бозі, оскільки її перестала фінансувати КПРС, бо вона теж померла, місто Торез досі носить ім'я покійного французького комуніста і навряд чи його хтось скоро перейменує, бо воно нині окуповане російськими терористами.

Українські міста і села за часів комуністичної влади перейменовувалися не в Києві, а в Москві. Усе оформлялося постановами Всесоюзного Центрального Виконавчого Комітету (ВЦВК), а пізніше указами Президії Верховної Ради СРСР. То чи не варто правлячій нині коаліції не тягнути кота за хвіст, а ще до кінця цього року на виконання закону №317-VIII прийняти однією Постановою перейменування всіх без винятку населені пункти, що носять ознаки символіки тоталітарного режиму? А для цього треба, щоб віце-прем'єр В. Кириленко і міністр П. Петренко вже зараз почали збирати матеріали для внесення проекту такої Постанови. Зі свого боку автор готовий їм допомогти, відіславши їх до текстів власних проектів постанов, внесених ним у часи свого депутатства. Ідеться про повернення селу Ленінське Сквирського району попередньої назви Тарасівка та про повернення колишніх назв двадцяти п'яти містам України. Нижче наводиться текст останнього проекту постанови, взятого з порталу Верховної Ради.

Постанова Верховної Ради України про відновлення історичних назв населених пунктів України

У зв'язку з наближенням двадцятої річниці Акту проголошення незалежності України

Верховна Рада України,

виражаючи прагнення мільйонів українців до свого національного відродження, беручи до уваги попередні укази Президентів України про ліквідацію символів тоталітарного режиму, продовжуючи практику перейменування міст України (Сталіно в Донецьк, Жданов у Маріуполь, Ворошиловград в Луганськ, Комунарськ в Алчевськ, Червоноармійськ в Радивилів тощо), вшановуючи пам'ять мільйонів українців, що стали жертвами сталінської диктатури, усвідомлюючи несумісність існування в умовах політичного плюралізму топонімічних назв, що прославляють тоталітарну епоху і вшановують діячів комуністичного режиму, враховуючи вірність віруючих християнських церков в Україні першій Заповіді Господній, будучи сповненою бажання надати назвам колись перейменованих українських міст українського змісту і національної форми,

постановляє перейменувати, повернувши їм колишні назви:

місто Артемівськ (Луганської області) в місто Катеринівка; місто Артемівськ (Донецької області) в місто Бахмут; місто Артемове (Донецької області) в місто Неліпівськ; місто Дзержинськ (Донецької області) в місто Щербинівка; місто Дніпродзержинськ (Дніпропетровської області) в місто Кам`янськ; місто Дніпропетровськ (Дніпропетровської області) в місто Січеслав; місто Димитров Донецької області) в місто Гродівка; місто Кіровоград (Кіровоградської області) в місто Єлисаветград; місто Кіровськ (Луганської області) в місто Голубіївськ; місто Кіровське (Донецької області) в місто Кленове; місто Котовськ (Одеської області) в місто Бірзула; місто Красноармійськ (Донецької області) в місто Гришин; місто Кузнецовськ (Рівненської області) в місто Вираш; місто Новомосковськ (Дніпропетровської області) в місто Самар; місто Орджонікідзе (Дніпропетровської області) в місто Покровськ; місто Первомайське (Луганської області) в місто Олександрівка; місто Первомайське (Миколаївської області) в місто Богопіль; місто Первомайське (Харківської області) в місто Лихачове; місто Першотравенськ (Дніпропетровської області) в місто Шахтарське; місто Свердловськ (Луганської області) в місто Довжанськ; місто Торез (Донецької області) в місто Чистякове; місто Цюрупинськ (Херсонської області) в місто Олешки; місто Щорс (Чернігівської області) в місто Сновськ; місто Южноукраїнск (Миколаївської області) в місто Константинівськ; місто Южнокомунарськ (Донецької області) в місто Бунге.

Даний проект постанови був зареєстрований 28 травня 2009 р., тобто рівно шість років тому. За принциповим наполяганням фракції комуністів він навіть не був включений до порядку денного. Вже наближається не 20-а, а 25-а річниця Незалежності України і багато чого в Україні змінилося. Деякі пропозиції викличуть дискусії і суперечки, насамперед щодо перейменування Дніпропетровська і Кіровограда. Але віриться, що після дискусій правляча коаліція у Верховній Раді якесь рішення нарешті прийме.

Юрій ГНАТКЕВИЧ,
Голова Просвітницького Центру національного відродження ім. Євгена Чикаленка, народний депутат України трьох попередніх скликань

СУСПІЛЬСТВО

УКРАЇНЦІ ХОЧУТЬ У ЄВРОПУ

Інтеграційні прагнення українців змінилися на користь приєднання України до Європейського союзу. Понад 52 відсотки наших громадян підтримують євро інтеграційний курс Української держави

– Частина наших громадян, які підтримують вступ України до Євросоюзу, особливо зросла з початку 2014 року. Натомість зменшилася кількість тих, які воліють у Митний союз. Така тенденція – результат останніх подій на Донбасі: показники зазнали суттєвих змін саме з початком агресії Росії, – говорить заступник директора соціологічної служби Центру Разумкова Михайло Міщенко. – Тих, хто хотів би до Митного союзу, найбільше на Сході України й неокупованій частині Донбасу – 25 і 21 відсотки відповідно. Однак навіть на Донбасі прихильників інтеграції з Євросоюзом більше, ніж охочих зблизитися з Росією – 35 відсотків проти 21.

Те, що все одно частка прихильників МС залишається, – цілком закономірно. Якщо в суспільстві існує певна позиція чи точка зору, то знайдуться і її противники. Зникнути вони не можуть. Частина людей зовсім не переходить на інший формат мислення і ніколи не змінює своєї ідейно-політичної позиції – така особливість людської свідомості.

Кількість наших громадян, які не підтримують ані вступу України до ЄС, ані її інтеграцію з Митним союзом, зросла до 23 відсотків за рахунок відтоку прихильників зближення з Росією. Вони відмовилися від підтримки Митного союзу, але не схилилися в бік ЄС. Це видно по регіонах: на Півдні таких 33 відсотки, на Донбасі – 34, на Сході – 26. На Заході натомість – 9 відсотків.

На позицію людей у цих питаннях найбільше впливають конкретні політичні події. Однак вплив подій продиктований особливостями їх сприйняття різними людьми, їх ідейною позицією. Тому важко спрогнозувати тенденції. Все залежатиме від того, як розвиватиметься далі ситуація в Україні.

– 52 відсотки прихильників ЄС – дуже низький показник. Насправді орієнтація на Європу значно вища, ніж засвідчують останні дані опитування, – вважає соціолог Віктор Небоженко. – Думаю, що в бік Європи схиляються до 80 відсотків українців. Захоплення від неї в нас немає, але й іншого виходу – теж. Після того, як Росія напала на нас, єдина надія в українців – на Захід. Є усвідомлення того, що ми – остання європейська країна на цьому континенті. Думаю, 10 відсотків у нас завжди не любитимуть Європу. Це переважно люди, які живуть на Сході країни. І нічого страшного в цьому немає. Нас цікавить основна маса населення, які впевнено, хоч і різною мірою та з різною мотивацією, орієнтовані на Європу.

Олеся ДУБОВИК

ВИДАТНІ УКРАЇНКИ

НАТАЛІЯ КОБРИНСЬКА – ЗАЧИНАТЕЛЬ ЖІНОЧОГО РУХУ

(8.06.1855–22.01.1920)

Цього року маємо 160-літній ювілей видатної Українки, зачинательки жіночого руху в Україні, талановитої письменниці Наталії Кобринської.

Хоч минуло 160 років від її народження та 95 років, відколи вона покинула земний світ, роль її в історії України не втрачає свого значення. Навіть навпаки: у наш напружений і скрутний час варто почерпнути натхнення й сили в її прикладі.

У XIX столітті Європою прокотився рух за відстоювання інтересів жіноцтва. Людство досягло того рівня цивілізації, що замислилося над становищем у суспільстві жінок, над їх роллю в історії.

Не минув цей рух і України та показав, що розуміння цього питання в Україні, особливо в Галичині, випереджує європейське розуміння, глибше й досконаліше трактує його.

Найпершою українкою, що вникла в жіноче питання, вказувала на його гідне розв'язування та словом і ділом відстоювала інтереси жіноцтва, справедливо вважається Наталія Кобринська – письменниця, видавець і громадська діячка.

Вона походила із священичого роду Озаркевичів, широко відомого своєю культурно-просвітницькою діяльністю.

Її дід, Іван Озаркевич (1795–1854), родом з Полтавщини, оселився на Снятинщині. Він, греко-католицький священик, відомий як ініціатор українського театрального аматорства, перший популяризатор творів письменників України в Галичині, постановник п'єс І.Котляревського, Г.Квітки-Основ'яненка, С.Писаревського та автор власних п'єс.

Батько письменниці – Іван Іванович Озаркевич (1826–1903) – теж був греко-католицьким священиком, який відзначався високою освіченістю та громадською діяльністю. Він був депутатом галицького сейму і австрійського парламенту та творчою особистістю, писав вірші, п'єси, робив переклади. Він заснував у селі Белелуї, де душпастирював, громадську організацію "Руська бесіда", яка пропагувала українське слово.

Народилася Наталія 8 червня 1855 р. у с.Белелуя (тепер Снятинського району Івано-Франківської обл.). У сім'ї отця Івана Озаркевича та Теофілії з Окуневських було п'ятеро дітей. Наталія була другою дитиною. Її старший брат Володимир (1853–1922) – греко-католицький священик і відомий культурно-громадський діяч; брат Євген (1861–1916) – один з найвідоміших лікарів в Галичині; брат Лонгин – відомий адвокат. Молодша сестра Ієроніма вийшла заміж за гімназійного вчителя Григорія Величковського.

Освіту Наталя здобувала вдома, спочатку мала вчительку, а далі навчав її сам батько. Від малої дитини дуже любила читати. Окрім загальних наук і української мови, вивчала польську, російську, німецьку та французьку мови. Залюбки читала Тургенєва, Гоголя, Міцкевича. Постійно займалася самоосвітою, знайомилася з творами провідних філософів, економістів, ідеологів того часу. Також гарно малювала і грала на фортепіано.

Бібліотека Озаркевичів, що викликала захоплення всіх, хто її бачив, стала першоджерелом знань для охочої до книг дівчини. Дім отця Озаркевича був осередком української культури, центром, де збиралася молодь, де панувала любов до книги, до мистецтва. Серед друзів приходство Озаркевичів називали "Руськими Афінами".

Зрештою, те, що священичі доми були осередками культурного, національного й духовного життя, було характерним для Галичини, на відміну від попівського середовища підросійської частини України.

У 1874 році Наталія одружується з теологом Теофілем Кобринським, людиною шляхетною, ніжною, чудовим співаком і композитором. Любитель фольклору Прикарпаття, він записував народні пісні, колядки, перекази. Душпастирюючи в Снятині, заснував там міську читальню і хор. Сам широко освічений, всіляко сприяв інтелектуальному росту своєї молодої дружини. В його особі Наталія мала щирого друга й однодумця.

На жаль, подружнє щастя було короткотривалим, бо в 1882 році о.Теофіль Кобринський несподівано помирає. З сердечною розпукою молода вдова, не забезпечена жодними матеріальними засобами, покидає Снятин і повертається до родинного дому. Не уявляє собі дальшого життя без коханого мужа. Щоб розвіяти тугу дочки, чутливий батько везе її до Відня, вводить в Товариство українських студентів "Січ".

У Відні Наталія Кобринська познайомилася з прогресивним публіцистом, літературознавцем і громадським діячем Остапом Терлецьким. Він, оцінивши майстерність та емоційність усних оповідей Наталії, умовив її взятися за перо.

1883 року вона написала своє перше оповідання "Пані Шумінська", перейменоване згодом на "Дух часу". Твір отримав загальне схвалення віденського товариства студентів-українців "Січ". Успіх надихнув Наталію Кобринську стати на літературний шлях, який вона нерозривно поєднала з громадською діяльністю.

Провідною темою творчості й діяльності Наталії Кобринської стало становище жінок у суспільстві та шляхи його покращення, при тому зверталася увага не лише на побут жіноцтва, а на плекання почуття власної гідності жінок. Цей аспект жіночого питання випереджав його розуміння в тогочасних європейських державах. Потреба виховання почуття власної гідності жінки, основаного на засадах глибокої духовності, залишається вельми актуальною і в наш час.

Наталія Кобринська досконало розуміла потребу економічного, політичного і побутового розкріпачення жіноцтва. Розуміла також: щоб осягнути мету, треба домогтися доступу жінок до освіти, піднести жіноцтво до розуміння своєї людської вартості, вказати йому, як стати корисним членом суспільства. Зробити це можна, вважала вона, лише об'єднавши жінок і згуртувавши їх навколо прогресивних західноєвропейських ідей, які потрібно реалізувати, ставши на національно соборницький шлях.

Для здійснення такої мети Наталія Кобринська ініціювала заснування "Товариства руських жінок".

8 грудня 1884 року "Товариство руських жінок" скликало свої перші загальні збори у м.Станіславі (сучасний Івано-Франківськ). Цей день вважається початком українського жіночого руху. Ці перші жіночі збори були тріумфом нових ідей, які, будучи переконливо подані, захопили уми й серця зібраного жіноцтва.

Письменниця Олена Кисілевська так згадувала цю подію: "Гаряча промова Наталі Кобринської зачарувала присутніх. Особливо для молодших душ, спраглих небуденства й нових доріг, вона була "п'янким нектаром".

На З'їзді було проголошено ідею соборності України і жертовної праці для народних мас, особливо для піднесення культурного рівня сільського жіноцтва. Ці ідеї глибоко запали в душі присутніх…

Сама Кобринська так формулювала завдання "Товариства":

"Ми поклали собі метою впливати на розвій жіночого духа через літературу, бо література була всебічним образом ясних і темних сторін суспільного ладу, його потреб і недостатків".

І саме таку літературу вона творить. "Я через літературу, – наголошувала вона, – дійшла до зрозуміння жінки в суспільстві – тож хотіла і других повести за собою".

1884–1895 рр. – найплідніший період в літературній діяльності Н.Кобринської.

Так 1884 року появилося її оповідання "Задля кусника хліба", яке високо оцінив Іван Франко. Він захоплено писав: "Чи Ви знаєте, що Ви написали таку штуку, якій рівної уся наша галицька література не видала!" та опублікував це оповідання в "Зорі". Найважливіша думка цього твору – що жінка сама повинна дбати про певне місце в суспільстві, добиватися якоїсь спеціальності, а не бути утриманкою чоловіка. І це в XIX столітті!

Наталія Кобринська була палкою поборницею культурного єднання західноукраїнських земель з Наддніпрянською Україною. Прагнучи об'єднати жінок усіх українських земель до спільної праці, вона ініціювала створення жіночого часопису, який би об'єднав творчі зусилля галичанок з українками з-поза Галичини, перш за все з жінками з Наддніпрянщини та Волині.

З цією метою вона, при допомозі Івана Франка, нав'язує зв'язки з усіма творчими сучасницями, і в червні 1887 року з її ініціативи та з участю Олени Пчілки у Львові виходить об'ємний альманах під назвою "Перший Вінок". На титулі стояли прізвища двох упорядників – Наталія Кобринська та Олена Пчілка. У цьому альманаху було надруковано 49 прозових, поетичних та публіцистичних творів сімнадцяти жінок-письменниць з усіх теренів України (таких як: Ганна Барвінок, Дніпрова Чайка, Уляна Кравченко, Анна Павлик, Олена Пчілка, Михайлина Рошкевич, Софія Окуневська, Ольга Франко, Леся Українка, Людмила Старицька, Олена Грицай, Клементина Попович, Олеся Бажанська та ін.).

Альманах "Перший Вінок" – це, мабуть, перший у світі збірник антології жіночої творчості, зібраної, відредагованої та виданої жінками. Його вихід у світ можна вважати як епохальну подію, оскільки багато жінок змогли репрезентувати себе як митців і ототожнитися з певними інтелектуальними колами, що в умовах тодішньої соціально-політичної маргінальності було дуже важливим.

Твори та ідеї визначних українських письменниць, стали рушійною силою в розвитку жіночого руху.

Сама Наталія Кобринська історичну вартість "Першого вінка" вбачала в тому, що "інтелігентна жінка наша почулася рівночасно русинкою і чоловіком, упімнулася о свої права національні і громадські".

Зі сторінок альманаху пролунав рішучий голос у справі університетської та гімназійної освіти для жінок. Наталія Кобринська закликала учасниць "Першого вінка" провести акцію збирання підписів під петицією до австрійського уряду щодо допущення жінок до вищих шкіл. Таку акцію проводили Ольга Озаркевич на Станіславівщині, Олеся Бажанська на Львівщині, Уляна Кравченко на Дрогобиччині, Євгенія Ярошинська та Ольга Кобилянська на Буковині.

В 1893–1896 роках Наталія Кобринська організує видавництво "Жіноча бібліотека" і видає три книги альманаху "Наша доля", де було надруковано літературні твори жінок, їхні літературні огляди, статті про жіночий рух, звернення до австрійського уряду про дозвіл жінкам навчатися в університетах, про організацію дитячих захоронок, особливо по селах.

З ініціативи Наталії Кобринської до Галицького сейму було подано офіційні петиції щодо дозволу вступу жінок до університетів, про заснування першої жіночої гімназії, про допущення дівчат до класичних гімназій. Кобринська пише "Відозву до руського жіноцтва", в якій закликає жінок закладати товариства з метою організації по селах захоронок (садочків) для дітей. І сама організує в Болехові захоронку не лише для сиріт, але і для дітей, які мали батьків. Такі захоронки мали метою виховувати дітей у національному дусі.

Цікавою й повчальною була полеміка Наталії Кобринської з Кларою Цеткін, ініціаторкою заснування "інтернаціонального свята жінки" – Восьме березня. Як і решта соціалісток Центральної і Західної Європи, Цеткін твердила, що не слід відокремлювати жіночого питання, бо це не окреме питання, – другорядна роль жінки у суспільстві, начебто, є лише віддзеркаленням капіталістичної системи, тож варто змінити систему й автоматично зміниться становище жінки в суспільстві.

Наталія Кобринська була першою жінкою в світі, яка наголошувала, що вирішення соціальних проблем, запровадження соціалізму як такого не розв'яже жіночого питання, що другорядна роль жінок і особливо подвійний визиск їх (праця в хаті й поза хатою) триватиме й тоді, коли буде повний соціалізм.

Життя показало, що Кобринська не помилилася. Подвійне навантаження завдало великого лиха жінкам у Радянському Союзі. В жодному суспільстві не було таких перепрацьованих, змучених і незадоволених життям представниць "прекрасної статі", як у радянському.

Наталія Кобринська планувала новий великий проект, а саме – видати твори як українських авторів, так і переклади чужи-

нецьких авторів, в яких би розповідалося про жінок, кожна з яких виконала якусь визначну місію у своєму житті. Тим сподівалася заохотити жінок вийти поза поріг своєї хати і активно включитися в освітню, соціально-громадську, культурну і політичну працю, для добра власного народу.

Ця ідея Наталії Кобринської дуже корисна для кожного часу, в тому числі і для сьогодення. Хотілося б, щоб і сучасні письменники у своїх творах показували героїв, з яких варто було б брати приклад, які виховували б, облагороднювали б читачів.

Задля свого нового задуму Наталія Кобринська в 1912 році відновлює діяльність видавництва "Жіноча бібліотека". На жаль, Перша Світова війна перервала працю над тим проектом.

До того ж, ця війна безпосередньо зачепила письменницю. В 1915 році її було заарештовано й звинувачено у шпигунстві на користь Росії. Якби не зусилля адвоката, відомого українського письменника Андрія Чайковського, вона б опинилася в одному з австрійських концтаборів.

В 1918 році Н.Кобринська підготувала збірку "Воєнні новели", в яких – вболівання над долею українського народу, поділеного кордонами, втягненого у війни за чужі інтереси, де брат воює проти брата. Це була її лебедина пісня.

У січні 1920 року письменниця померла. Вражаюче прикрою була її кончина: важка хвороба тифу, самотність у своєму домі, люті січневі морози й заметілі, через які до неї по кілька днів ніхто не заходив. Тому й конкретно день смерті невідомий. Знайшовши її мертвою, записали – 22 січня. Велике життя закінчилося так сумно… Поховано Наталію Кобринську у м.Болехові, де закінчила своє життя, а будинок її було спалено через загрозу інфекції тифу.

Усе життя боліло її серце над темнотою і недолею українського жіноцтва. Засвідчуючи це, заповіла написати на своєму гробі "Мене вже серце не болить".

У першу річницю смерті Наталії Кобринської українські письменники Галичини видали збірку творів, присвячених її пам'яті, під заголовком "Першому українському борцеві за права жінки".

Кращі твори Наталії Кобринської стали цінним надбанням української літератури, а її культурно-громадська феміністична діяльність є вагомим вкладом у суспільно-демократичний рух та добрим дороговказом для праці сучасного жіноцтва.

Адже і в наш час не зникла потреба змінювати психологію жіноцтва, бо, отримавши назагал рівноправність і широкі можливості, багато жінок не піднялися духовно, зосередилися на споживацьких інтересах, здобуту освіту та Богом дані природні здібності й зовнішню красу використовують лише для власного комфортного існування (іноді явно не морального), зовсім не дбаючи про благо всієї нації, про духовні ідеали. А від психології жіноцтва так багато залежить якість суспільства!..

Наталія Кобринська це розуміла, своєю творчістю і всім життям своїм вказувала шлях благодатного поступу для жіноцтва, а тим самим і всього суспільства. Варто звернутися до її дороговказів!

Лідія КУПЧИК

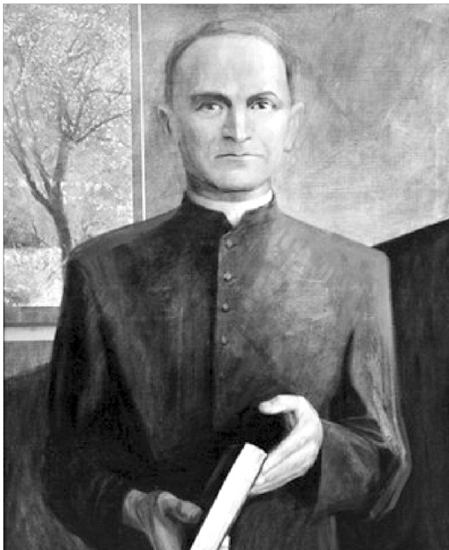

ПОДВИЖНИКИ

КИЇВ ПОШАНУВАВ КОСМАЦЬКОГО МУЧЕНИКА

Дмитро ПОЖОДЖУК

Блаженний священомученик Омелян Ковч – людина виняткової мужності. Впродовж багатьох років про нього в Україні і не згадувалось аж до того часу, поки Україну не відвідав у 2001 році Папа Іван Павло ІІ, який проголосив отця Омеляна Ковча Блаженним священомучеником. А вже 24 квітня 2009 року в Києві відбулося урочисте проголошення Блаженного священомученика Омеляна Ковча Покровителем душпастирів Української Греко-Католицької Церкви. Таким чином, Омелян Ковч повертається із забуття.

Омелян КОВЧ

Омелян Ковч народився 20 серпня 1884 року в селі Космач на Гуцульщині в сім`ї військового капеляна Григорія Ковча. Народився в Космачі, де разом проживали жиди, поляки, українці без будь-яких конфліктів. Хлопчик зростав у гуцульському середовищі, виховувався на кращих традиціях і звичаях, змалечку вмів шанувати старших, з пошаною відносився до бідних, яким батько Григорій повсякчас допомагав.

З 1905 року по 1911 рік навчався в колегії святих Сергія та Вакха в Римі, в чому йому всіляко сприяв митрополит Андрей Шептицький. Свою першу парафію отримав далеко поза межами України у містечку Козарац (теперішня Боснія та Герцоговина). Згодом пішов капеланом до українського війська УГА, а вже з 1922 року Омелян Ковч отримує парафію в містечку Перемишляни на Львівщині. Як і в Космачі, тут мешкали жиди, поляки, українці. Омелян Ковч активно включився в українське життя, відстоював українську мову, був засновником Народного дому, читальні «Просвіта»… За свою громадську діяльність був переслідуваний польською владою, його не раз арештували чи ув'язнювали.

Омелян Ковч одружився з дочкою священика Марією-Анною Добрянською, у них народилося три сини і три доньки, яких батьки виховали в християнському дусі. Помимо своїх дітей Омелян Ковч допомагав коштами дітям бідних парафіян. Аж тут нагрянула війна. Німці почали масово знищувати жидів. Омелян Ковч всіляко допомагав жидам, навіть рятував їх, коли німці спалили синагогу. Із охопленої вогнем синагоги Омелян Ковч виніс навіть рабина міста Белз Аарона Рокеаха.

А ще Омелян Ковч виготовляв так звані арійські документи (метричні виписки з церковних книг про хрещення), які вберігали від знищення жидів. Так сталося із Рубіном та Ітకою Пізем, яких Омелян Ковч вихрестив і видав їм посвідки, завдяки яким вони вижили під час Голокосту. І вже в січні 1943 року Омеляна Ковча заарештувало гестапо та ув'язнило в тюрму на Лонського у Львові. Звідти була можливість Омеляна Ковча врятувати при одній умові, що він відмовиться допомагати жидам. Проте Омелян Ковч відмовився від цієї умови і німці запроторили його до концтабору Майданек, де він пройшов страшні випробування і муки. Тут він був конче потрібний приреченим на смерть людям, про що переодя писав у своїх листах: «Я вдячний Господу за його доброту до мене. Поза небесами, це єдине місце, де я б хотів бути. Ми тут усі рівні. Поляки, євреї, українці, росіяни, литовці чи естонці. Я тут єдиний священик. Я не можу уявити, що вони робитимуть без мене. Тут я можу бачити Бога – Бога, який одинаковий для всіх, незалежно від наших релігійних відмінностей».

25 березня 1944 року Омеляна Ковча було спалено в одному зі страшних крематоріїв концтабору Майданек. І лише через сімдесять років поїде в Майданек український фотомитець із Києва Гера Артемова, зафотографує ті страшні місця, де відбував свою каторгу Омелян Ковч аби показати їх в Україні акурат в той час, коли Європа і Україна відзначали 70-і роковини з часу закінчення другої світової війни, коли про це мають знати усі, тим паче, що зараз на Донбасі йде повним ходом війна російської армії та російських найманців проти незалежної суверенної держави Україна.

Світлини з концтабору Майданек Гера Артемова об`єднала у велику виставку під назвою «Якщо я не буду тут…» і присвятила її блаженному Омеляну Ковчу. Виставку відкрито минулого тижня в Національному Музеї Тараса Шевченка в Києві за сприяння Польського інституту в Києві. На цьому велелюдді в музею добре слово про Омеляна Ковча мовили: директор Національного Музею Тараса Шевченка Дмитро Стус, директор Польського інституту в Києві, радник-посланник Посольства Республіки Польща в Україні Єва Фігель, єпископ-помічник Київської архієпархії УГКЦ, владика Йосип Мілян, український фотограф, член UPHA та Незалежної медіа-профспілки України Гера Артемова. Остання розповіла про свою роботу над виставкою, про її перебування в Космачі, Уневі та Перемишлянах, Майданеку та Львові, дослідження біографії блаженного Омеляна Ковча і майбутні плани щодо подальшої своєї діяльності в розвідці життєдіяльності Омеляна Ковча та його родини.

Продовжилось пошанування блаженного Омеляна Ковча показом фільму «Парох Майданека» режисера Гжегожа Лінковського, який презентував священик греко-католицької парафії з Любліна, отець-доктор Стефан Батрух.

Наступного дня відбувся в Національному музеї Тараса Шевченка круглий стіл під назвою «В'язень табору Майданек о. Омелян Ковч. Протистояння злу в мирний час та в умовах війни. Роль кожної людини та особиста відповідальність» за участю голови Фундації духовної культури пограниччя, отця-доктора Стефана Батруха, мера Космача Дмитра Пожоджука, посла Республіки Польща в Україні Генрика Літвіна, журналіста-експерта інституту масової інформації Романа Кабачія…

В роботі круглого столу брали участь віцеканцлер Київської архиєпархії УГКЦ протоієрей Василь Чудійович, український фотограф Гера Артемова, представник Люблінського відділу інституту Національної Пам'яті Польщі Маріуш Зайончковський… Приємно, що після пошанувань блаженного Омеляна Ковча в Космачі і Перемишлянах, про нього згадали, завдяки Польському інституту в Києві, кияни.

Цьогорічні святкування на честь Омеляна Ковча у Києві засвідчують про відновлення пам`яті про отця Омеляна Ковча та поширення знань і відомостей про його видатне життя, мученицьку смерть і великий подвиг жертовності та любові до людей.

ДО ЮВІЛЕЮ

ТУТ ПРОЙШЛО ЙОГО ДИТИНСТВО

У польському Улючі відзначили 200-річчя Михайла Вербицького

200-річчя від дня народження автора Державного Гімну України Михайла Вербицького відзначили цими днями в селі Улюч Підкарпатського воєводства Польщі, де служив парохом його батько, де він був охрещений і де, донедавна вважалось, що й народжений.

Композитор, греко-католицький священик Михайло Вербицький народився 4 березня 1815 року в селі Явірнику Руському недалеко від Перемишля на території сучасної Польщі. Про це вже достеменно відомо завдяки знайденому документові у Львівському центральному історичному архіві, а в Улючі пройшло його дитинство. Це село над Сяном, яке було колись українським і пережило страшну трагедію – акцію «Вісла». Майже всіх його жителів було виселено з цього села, одних – на територію сучасної України, інших – на північ Польщі, а хати спалено.

Із давньої забудови села залишився лише один будинок і 500-річна дерев'яна церква Вознесіння Господнього на горі Дубник, а всього в Улючі, де до цієї трагедії проживало понад дві тисячі мешканців і було 350 дворів, тепер лише кілька хат. Утім, збереглася церква, яку будували улючани в 1510–1517 роках, і вона вважається найстарішою дерев'яною церквою на території Польщі. Прилітають тепер до неї улючани та нащадки вивезених і вбитих односельчан із різних куточків Польщі, з України, з далекої Америки. Цього року вони вже удвадцятьп'яте провели свій улючанський з'їзд, свій храмовий празник і всі разом відзначали 200-річчя від дня народження їхнього великого земляка – отця Михайла Вербицького.

Біля 500-річної дерев'яної церкви Вознесіння Господнього на горі Дубник витає дух Михайла Вербицького

1990 року, коли улючани лише починали гуртуватись і провели свій перший з'їзд, біля церкви на Дубнику встановили меморіальну дошку з написом про те, що в цьому селі народився великий композитор, автор мелодії «Ще не вмерла Україна» Михайло Вербицький. А ще 1938 року молодь села Улюч вирішила поставити пам`ятник отцю Михайлові Вербицькому, вже навіть підготували площу для нього, але втіленню цього задуму перешкодила війна.

Історія, на жаль, повторюється. І зараз, коли українці заговорили про гідне вшанування автора мелодії свого Державного славня, знову перешкодила війна. Принаймні у Львові, де планувалося цього року відкриття пам'ятника Михайлові Вербицькому, це питання залишається відкритим, а пам`ятник йому варто поставити й у Явірнику Руському, де він народився, і в Улючі, де проходило його дитинство, й у Перемишлі, де він навчався музики, й у Львові, де він формувався як душпастир.

...Цікаво, що село Улюч дало Україні ще одну видатну особистість – отця Івана Могильницького, видатного церковного діяча першої половини XIX століття, першого ректора Дяко-вчительського інституту в Перемишлі, автора першого на західноукраїнських землях «Букваря славено-руського язика», «Катехізису малого» та першої в Галичині граматики української мови – підручника «Граматика язика словено-руського».

Йосип МАРУХНЯК,
Улюч – Львів. Фото автора
«День»

НАРОДНА ІНІЦІАТИВА

ВШАНУЄМО ГЕРОЇВ

Василь ГАЛАТЕНКО

У ніч з 21 на 22 січня минулого року в гнідинському лісі розігралась кривава трагедія: посіпаками злочинного режиму Януковича був закатований львів'янин Юрій Тарасович Вербицький. Він став одним з перших у скорботному реєстрі воїнів Небесної Сотні, що в дні Революції Гідності поклали свої життя за волю і незалежність України, за нас із вами.

9 травня 2015 року на лісовій околиці Гнідина відбулось освячення місця, де буде споруджено пам'ятник Герою України Юрію Вербицькому та всьому воїнству Небесної Сотні. Ініціаторами акції стали учні та вчителі Гнідинської ЗОШ I-III ст. ім. Петра Яцика. Почин юних односельців одноголосно підтримали депутати місцевої ради, про що на урочистому зібранні нагадав сільський голова Олександр Лазаренко. Обряд освячення здійснив настоятель гнідинського Свято-Миколаївського храму Київського патріархату отець Михаїл. Участь у непересічному заході взяли учні школи на чолі з директоркою Ніною Кудько, сільський духовий оркестр під орудою Олега Маринченка, вокальний ансамбль «Калинонька».

Заступник директора школи з виховної роботи Любов Прядко розповіла присутнім про громадську ініціативу «Вшануймо Героїв», а Євген Царук, відомий архітектор, один з авторів проекту меморіалу, представив його учасникам дійства. Разом зі скульптором із Вінниччини Миколою Миколайовичем Крижанівським вони втілили образ Юрія Вербицького в чотирьохметровій фігурі білого ангела з перебитим крилом, що прагне злетіти з Майдану в небо. Скульптура стоятиме на стилізованому козацькому кургані метрової висоти з елементами бруківки та барикади.

Тепер справа за малим – зібрати близько 250 тис. грн і до Дня народження Героя – 25 серпня 2015 року – звести монумент. Отож, закликаємо усіх небайдужих односельців та мешканців інших населених пунктів України активно підтримати дитячий почин, адже загинув Юрій Вербицький і його побратими за нас із вами!

До речі, для координації робіт зі спорудження монументу формується організаційний комітет. Нині до нього входять Ніна Кудько, Любов Прядко, Євген Царук та Василь Галатенко. Справа ця добровільна, тож чекаємо на всіх охочих долучитись до складу цього самодіяльного керівного органу.

Часу на втілення в життя масштабного проекту обмаль. Аби його не гаяти даремно, ми відправились до міста Ямпіль Вінницької області, щоб зустрітись із Павлом Веклічом, власником кар'єру, де добувають білий піщаник. Приємно, що пан Павло з розумінням поставився до нашої проблеми і знизив вартість одного кубометра каменю вдвічі – з 5 000 до 2 500 гривень. Отож, за 6,3 куб. м піщаника ми заплатили, враховуючи банківські операції, 15 828,75 грн.

Уже з'явились і перші благодійники, які внесли свої добровільні пожертвування на спорудження пам'ятника. Це мешканець Києва Микола Білик (250 грн) та наші односельці – Надія Давиденко (100 грн) та Людмила Середа (50 грн).

Кошти, як і на пам'ятник Тарасові Шевченку, можна здавати Наталії Степанівні Кудько (другий поверх сільської ради) чи комусь із членів оргкомітету. Безготівкові кошти можна перерахувати за такими реквізитами:

Благодійний фонд «Альта»
код ЄДРПОУ 24216443, розрахунковий рахунок 2600830015591,
філія ГУ ПО АТ Ощадбанк м. Київ, МФО 322669
з приприскою «на будівництво пам'ятника Юрію Вербицькому в с. Гнідин».

Всі подробиці щодо проекту можна з'ясувати за телефонами: (093)748-36-86, (095)718-34-20, (096)540-44-87 (Василь Галатенко).

Разом ми все зможемо!

ПАМ'ЯТЬ ЖИВА

ДЕНЬ СЛАВИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Має своє місце музей і в інтернеті. Та наразі нема належного дорожнього сполучення, бракує й експонатів основного фонду, кволо працюють і туристичні маршрути. Не пестять своєю увагою музей і народні обранці. Мабуть, вони будують іншу державу. Не ту, про яку мріяла Слава Стецько.

Нещодавно відзначався міжнародний день музеїв. Хочеться побажати музейникам-аматорам з Юшківців, на плечах яких тримається Музей Слави Стецько, цікавих знахідок, суттєвого фондового поповнення, уваги від владоможців і туристів, міцного здоров'я та невичерпної енергії, яка здатна рухати і творити прекрасне!

Ігор ДАНИЛИХА
Фото Володимира Саквука

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

Неначе справжній одесит,
Саакашвілі цілий світ
потішив спритним трюком.
Якщо ж триватиме ця гра,
то через рік чи півтора
наш Міха стане Дюком.

ВТРАТА

ВІДІЙШЛА У ЗАСВІТИ

Біль серце стискає,
Гірко плаче душа,
Тяжчого горя немає,
Як втрата твого життя…

21 травня на 54 році життя після тяжкої хвороби пішла на вічний спочинок у Царство Небесне невтомна журналістка, активна просвітянка, вірна подруга

Валентина Іванівна ГУК.

Ми не можемо змиритись з тяжкою втратою талановитої літераторки, твердої будівничої незалежної України, завзятої оборонниці Української Національної Ідеї. Всі знання, уміння, сили і здоров'я вона поклала на олтар служіння своєму народові і Батьківщині.

Окрім журналістської діяльності, Валентина Іванівна – громадський діяч. Була членом Севастопольського міського об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка, членом Севастопольської організації Спілки офіцерів України, одна із організаторів і творців газети «Нація і Держава», висвітлювала діяльність громадських організацій на телерадіокомпанії «БРИЗ», опублікувала низку статей на захист української людини, української нації, української незалежної державності.

Світлий образ Валентини назавжди збережеться у благотворних справах з розбудови українського суспільства.

У ці скорботні дні розділяємо біль втрати з рідними, близькими і друзями покійної.

Вічна Пам'ять. Спочивай спокійно, наша подруго!

Севастопольське міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка,
Севастопольська організація Конгресу Українських Націоналістів,
Севастопольська організація Спілки Офіцерів України

* * *

Відійшла у засвіти наша колега, журналістка Валентина Гук. Тужимо, сумуємо, в скорботі схиляємо свої голови перед пам'яттю Валентини, яка своїм талантом і працездатністю зробила неоціненний внесок у становлення «Нації і держави».

Наші найщиріші співчуття її чоловікові Миколі Гуку, рідним і близьким покійної.

Молимо Господа, щоб оселив її душу там, де праведні спочивають.

Співробітники газети «Нація і держава»

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Читацький абонент…	Читацький абонемент…
З іншого боку до теми підходить…	По-іншому тему висвітлює…
Благополуччя населення…	Добробут населення...
Ні під яким видом…	Нізащо, ніколи, в жодному разі…
Життєвий водоворот…	Життєвий вир (вир життя)…
На видному місці…	На відкритому місці…
Рятівна експедиція…	Рятувальна експедиція…
У строгому смислі цього слова…	У точному значенні цього слова…
Хороша собою…	Гарна на вроду (вродлива)…
Справу вияснено…	Справу з'ясовано…
Відв'яжися від мене!..	Відчепися від мене!..
Відслідкувати…	Простежити…
Вказує на належність…	Засвідчує належність…
Вляглися пристрасті…	Вгамувалися пристрасті…
Добитися суворого обліку товарів…	Домогтися суворого обліку товарів…
Допливали ніжні звуки…	Долинали ніжні звуки…
Вокруг та около…	Кругом та навколо (околяса)…
Дивитися в упор…	Дивитися у вічі…
Працювати вхолосту…	Працювати даремно…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **vmu1972@ukr.net**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195.
АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669
ЄДРПОУ 2305606776
№26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9